

Het verhaal van de onbekende *Viburnum furcatum*

door: Ward van Teylingen

Viburnum furcatum

Onbekend maakt onbemind is het spreekwoord. In alle jaren dat ik Viburnums heb verzameld kwam dit spreekwoord steeds weer bovendrijven. Jammer eigenlijk, want er zitten juweeltjes tussen kan ik je zeggen.

Eén hiervan is *Viburnum furcatum*, in 1892 afkomstig uit Japan en Taiwan. Het is een struik die van nature in de lichte bossen voorkomt en dus schaduw verdraagt. Hij heeft een rechtop groeiende habitus met grote hartvormige tot ronde bladeren van 15 tot 20 cm. De forse schermbloemen, van wel 20 cm doorsnee, die net voor het uitkomen van het blad verschijnen, hebben een fertiel hart en steriele randbloemen. Die laatste zijn zg. lokbloemen. Terwijl andere vroegbloeiende *Viburnum*-soorten sterk geuren heeft *V. furcatum* slechts een flauwe geur.

Het fertiele hart wordt niet goed bestoven omdat er tijdens de bloei nog niet veel insecten zijn, dus er komen maar weinig vruchten aan de struik. De vruchten die eraan komen zijn rood en later zwart. De herfstkleuren zijn spectaculair, van oranje naar donkerrood en de bladeren blijven lang aan de struik hangen.

Vroeger werd deze plant afgelegd, “gemoerd” zeggen ze

in Boskoop. Tegenwoordig worden ze geënt op *Viburnum opulus*. Zaaïen kan ook, maar dan groeit de plant bijna niet en er is in de praktijk te weinig zaad voorhanden hiervoor. Stekken lukt niet.

Een paar jaar geleden heeft een Japanse kweker een roze bloeiende vorm gevonden. En Harry van de Laar heeft die meegebracht naar Boskoop en aan mij gegeven. De naam van deze mooie selectie is *Viburnum furcatum*. Mondjesmaat zijn er planten van te koop.

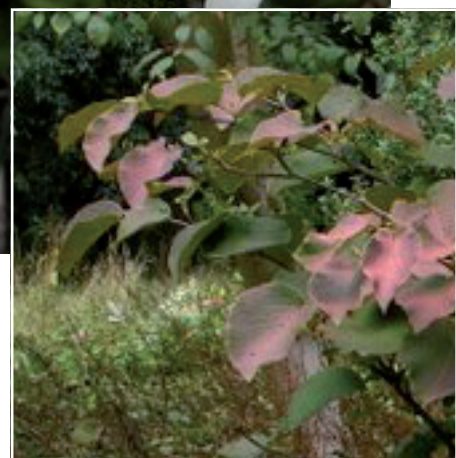
In Noord Amerika, in de Blue Ridge Mountains, groeit de Amerikaanse tegenhanger van *V. furcatum*, dat is *Viburnum lantanoides*. De twee soorten lijken zeer sterk op elkaar en worden daarom ook door elkaar op de markt gebracht, wat eigenlijk niet goed is. Maar de verschillen zijn zo minimaal dat alleen een kenner ze kan zien. De Amerikaanse soort, *V. lantanoides*, groeit in dichte bossen en wordt daarom veel hoger dan *V. furcatum* die in lichte bossen groeit. De takken gaan naar het licht zoeken en worden heel lang en slap en vallen om, wortelen dan weer aan de bodem en kruipen bij wijze van spreken door het bos. De plant wordt daarom ook wel "Horse-trap" genoemd. Uiteraard geldt dit alleen voor de natuurlijke standplaats van de beide soorten.

De takken van alle Viburnums zijn zeer taai en buigzaam. De naam *Viburnum* is dan ook afgeleid van het Latijnse woord *viere* wat buigen of vlechten betekent.

Viburnum furcatum is een mooie plant die geschikt is voor de niet zo grote tuinen. Hij groeit langzaam en wordt twee meter hoog en een meter breed. De grote bladeren vormen een mooi contrast met de rest van de beplanting. Vormsnoei kan zonder enig bezwaar toegepast worden.

Viburnum furcatum

Viburnum lantanoides

Plantadvies: bij zware klei de aarde mengen met scherp zand en tuinaarde, een ruim plantgat maken en in de bodem van die kuil een gat boren met de grondboor en opvullen met grind. Bij zandgrond de aarde mengen met tuinaarde om de grond vochthoudend te maken. Ieder jaar een beetje compost op de voet gooien en je hebt er geen omkijken naar. Een licht beschaduwde plaats is aan te bevelen, alhoewel hij ook in de volle zon kan groeien.

Noot van de redactie: Het Arboretum Oudenbosch heeft een exemplaar van *Viburnum furcatum* nog maar kort geleden verkregen. Hij is nog niet geplant en staat nog in een pot om eerst wat groter te worden.